

τὸν κακὸν νὰ παιδέθει,
νὰ γλυτόνει, νὰ γαίνει,
κάθε σκόρπιο, πλανώμενον
μὲ σκοπὸν νάρμονίζει.

Καὶ μεις τιμοῦμε
τοὺς ἀθάνατους
σὰ νάταν ἄνθρωποι,
σὰ νὰ κάναν σὲ μέγα
δύτι κάνει σὲ μικρὸ
ὁ ἀριστὸς ἢ δὲ, ἢ θελε.

Σπλαχνικὸς καὶ καλὸς
ὄς εἶν' ὁ εὐγενὴς ἄνθρωπος !
Ἄκουραστα ὄς πράττει
τὸ δίκαιο, τὴν φέλιμο,
μιά εἰκόνα ὄς μας εἶναι
τὼν ἔντων πὸς ὑποψιάζομε !

(Πέτρος Βασιλικὸς
μεταφραστής)

ΓΚΑΙΤΕ

ΝΟΒΑΛΙΣ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Οἱ γονεῖς εἶταν πλῆγισμένοι καὶ κοιμόντουσαν.
Τὸ μεγάλο ρολόι στὸν τοῖχο χτύπαγε δυνατὰ μὲ
ἀργὰ σὰ νὰ λυπότανε τὸν καιρὸ πὸς ἐφρευε. Ὁξω
ἀπὸ τὰ παραθύρια πὸς τρίζαν ἕνας ἀνήσυχος ἀγέρας
ἰδοῦίξεν. Ἡ κάμαρη φωτίστηκε καὶ σκοτείνιασε μὲ
μιας κ' ὕστερ' ἀστράψε ξανά κάτω ἀπὸ ἕνα παρά-
ξενο φῶς ἐκεῖ πὸς τὸ φεγγάρι ἐπαιζε τὸ κρυφτὸ
ἀνάμεσα στὰ σύγνεφα.

Τὸ παιδί ξυπνήτῃ μέσα στὴν κούνια του κ' ἤ-
συχο συλλογιζόταν τὸν ξένο καὶ τίς ἱστορίες του.

«Δὲν εἶναι δσα μοῦ εἶπε γιὰ τοὺς θεσαυρούς»,
ἔλεγε μοναχὸ του, ἀχ; δὲν εἶναι αὐτὰ πὸς μοῦ
γινόμισαν τὴν καρδιά μ' ἕναν τόσο ἀλλόκοτο πόθο.
Δὲ ζουλεύω ἐγὼ τὰ πλοῦτη. Μὰ τὸ γαλαζῖο λου-
λουδι ἀποθυμῶ. Δὲν μπορῶ νὰ σκεπτῶ γιὰ τίποτε
ἄλλο. Ποτέ μου ἔσαμε τώρα δὲν αἰστανόθηκα τέτιο
πράμα. Μοῦ φάνηκε σὰ νὰ νειρευόμουνά τὸν καιρὸ
γιὰ σὰ νὰχ' ἀποκοιμηθῆ καὶ νὰ πλανιόμουνά σ' ἕναν
καινούργιο κόσμον μέσα.

«Ποῖός στὸν παλιόκοσμον πὸς ζοῦσα ἔδινε πεν-
τάρα γιὰ λουλουδία καὶ ἀνοῦς; Δὲν ἀκουσα ποτές
γιὰ κανένα πὸς νὰχρεγε πίσω ἀπὸ ἕνα λουλουδι.
Μὰ τώρα δὲν μπορῶ μῆτε νὰ πῶ τὸ τί αἰστανό-
μαι. Κάποτε βλέπω τὸν ἑαυτό μου τόσο εὐτυχι-
σμένο σὰ νὰχμουνα μαγεμένος. Ὅμως δταν τὸ λου-
λουδι χάνεται ἀπὸ μπροστά μου, δταν δὲν μπορῶ
πιὰ νὰ τὸ βλέπω μὲ τὸ νοῦ μου, τότε σὰ νὰ δι-
ψῶ φοβερὰ καὶ νὰ βρίσκουμι μόνος κατάνομος.
Αὐτὸ οἱ ἄλλοι δὲν τὸ καταλαβαίνουν.

Κάποτε, λένε, τὰ ζῶα, τὰ δέντρα καὶ τὰ
λουλουδία μιλοῦσαν στοὺς ἀνθρώπους. Μοῦ φαίνεται
ἔμένα πὸς κάθε ὥρα καὶ στιγμή πᾶνε νὰ ξαναρχί-
σουν τὴ μιλιὰ τους. Ὁταν τὰ κοιτάζω μπορῶ νὰ
δῶ τί θέλουνε νὰ πῶνε. Φαίνεται ὁμως πὸς εἶναι
πολλὲς λέξεις πὸς νὰ μὴν τις ξέρω ἐγὼ ἄλλωθ δὲ
καταλαβαῖνα καλύτερα τὰ πράματα. Ἄλλοτε ἀγα-
ποῦσα νὰ χορεύω. Τώρα μ' ἀρέσει πὸς πολὺ ἡ μου-
σική.»

Σιγὰ σιγὰ τὸ παιδί βυθίστηκε σὲ γλυκὲς φαν-
τασίες καὶ ἄξαφνα βρέθηκε πάλι στοῦ ὑπνου τὴ μα-
γική γίγ. Πλανήθηκε σὲ μακρινές, πλοῦσιες καὶ
παράξενες χῶρες, δρασκέλις ἀγριέμενα νερὰ μ' ἀ-
πίστευτη γοργάδα. Παράδοξα πλάσματα φανήκαν
καὶ χαθήκαν μπροστά του. Ἐξῆσε μὲ λογισμὸν λογισμῶν
ἀνθρώπους σὲ μέγας μέσα καὶ σὲ στρόβιλους ἀπὸ
ἀνθρωπόμαζες καὶ σ' ἐρημικὲς κλυδοῦλες. Φυλακί-
στηκε. Βρέθηκε μέσα σὲ δεινὲς στήρες καὶ ἀνημπο-
ριά. Γεύτηκε ὅλες τίς πικρίας σ' εἷη τους τὴν ἔν-
ταση δὲχως ὁμως νὰ τόνε πειράζου δινίου. Πέ-
θανε καὶ ζωντάνεψε ξανά. Ἀγάπησε βαθεῖα καὶ μὲ
πάθος κ' ὕστερα χωρίστηκε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἀ-
γαπημένη του. Τέλος κατὰ τὸ πρῶτ τὰ χαράματα
γαλῆνεψεν ἡ ψυχή του καὶ οἱ εἰκόνας τοῦ φαίνου-
ταν πὸς λαχαρές καὶ σταθερές. Ἐκρῶσε πὸς γυρ-
νοῦσαν ὀλομόναχος μέσα σὲ πυκνοὺς λόγγους πὸς
δύσκολα μπορεῖ καὶ περνοῦσε τὸ φῶς περὰ περὰ τὸν
ὀλοπράσινο πέπλο τους. Σὲ λίγο ἔφτασε σὲ μίαν
κλεισούρα βουνοῦ. Ἀποκάτω ἀπὸ τίς φυκιωμένες πέ-
τρες στὴν κώτη τῆς ρεματίας ἄκουε τὸ νερὸ πὸς
κρυφοκελαρύζε τρένοντάς τὰ κάτω ὅλο στὰ κάτω
ἐκεῖ πὸς αὐτὸς ἀνέβρινε πάντα ἀψήλα.

Ὁ λόγγος δσα παύειναι καὶ γίνονταν πὸς ἀριός
καὶ πὸς λιγνός. Ἰστέρ' ἀπλωρόταν σ' ἕνα λιβάδι
σιμὰ στὸ ριζοδοῦνι. Πέρα στὴν ἀκρὴ τοῦ λιβαδιοῦ
εἶναι ἕνας ἀψηλὸς γκρεμνός καὶ στὴν ἔψη τοῦ γκρε-
μοῦ μὲ μὲγᾶλη χαραματιὰ σάν ἀνοιγμα δρόμου.
Κι ὁ δρόμος εἶταν σκοτεινός μὰ ἴσιος πὸς μπορεσε
νὰ τὸν ἀκολουθῆσε εὐκολὰ ὄσπου βρέθηκε κοντὰ σὲ
μὲ μὲγᾶλη σπηλιὰ πὸς ἀπομέσα πυκνὸ καὶ ζωπρὸ
ἄχτινὸβόλγμα τόνε χτύπησε κατάνουτρα.

Μόλις μπῆκε εἶδε καλύτερα τὴ δυνατὴ λάμπη
ποῦσγαῖνε ἀπὸ τὴ γί; καὶ σκόρπιζε κατὰ τὴν ὀροφὴ
ἀμέτρητους σπινθῆρες πὸς ἐπεφταν ὄλοι μαζί μέσα
σὲ μὲ μὲ χαφούζα στὸ βάθος τοῦ βράχου. Πὸς λα-
μπερὴ εἶταν ἡ φλόγα ἀπὸ τὸ λυωμένο μάλαμα μὲ
σιωπηλὴ στὴν ἀστραποβολιά της καὶ στὴν πτώση
της σιωπηλὴ. Ἡ ἱερὴ σιγαλιὰ κυβουριοῦ κ' ἕνας
ἀκατάπαυτος ψιθυρὸς χραῖς καὶ μυστηρίου ἐγέμιζε
τὴ σπηλιὰ. Ὁχρηογάλαζη ἀργοσάλευε πᾶνω στοὺς
τοίχους τοῦ ἀντροῦ ἡ λάμπη καὶ κρύες οἱ ἀντι-
φεγγιὲς γλυστροῦσαν σιγὰ σιγὰ κάτω.

Μὰ τὸ νερὸ στὴ δεξαμενὴ, ἔσο τὸ παιδί σίμωνε
καὶ τὸ κοίταζε, τρεμούλιαζε καὶ λαμπύριζε μὲ χρω-
ματιὲς ὄπαλιου πὸς ἀδιάκοπ' ἀλλάζου. Βύθισε
μέσα τὰ χέρια κ' ἐβρεξε τὰ χεῖλια του. Τοῦ φα-
νῆκε σάν ἕνα ζωογόνο ἀγέρας νὰ φύσηξε μέσα του
καὶ νὰ τοῦ τᾶραζε τὰ φυλλοκάρδια του. Αἰσταν-
θηκε μίαν ἀκατχνικήτη ἐποθυμὴ νὰ λουστῆ στὴ
χαφούζα. Γδύθηκε κ' ἐπέσε μὲ τὸ νερὸ. Ἐβτανε σὰ
νὰ λούστηκε μὲ τὰ σύγνεφα τοῦ ἡλιοβασιλεμάτου.
Ὀυρᾶνια ἔκσταση πέρατε πέρα τὸ κορμὶ του. Τὰ κύ-
ματα τῆς μικρῆς λίμνης σὰ μὲ μὲ γύρω του συντρο-
φιὰ ἀπὸ φύρες πὸς ὄλο καὶ ἀλλάζαν σχήματα καὶ
μορφές καὶ σπρόχουνταν καταπάνω του δλόγγμες
μὲ τὰ μπλακά τους στήθεια ἐκεῖ πὸς αὐτὲς ἐπλεξε
μὲ πὸς ξεχασμένος μὲτα σὲ ἀποθυμὴς καὶ λαχτάρης
μὰ αἰσθαντικός στὴν κάθε ἐντύπωση. Πλήγορα τὸ
ρέμα τὸν ἔσυρ' ἔξω ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ σ' ἕνα κίλωμα
στὸ βράχο. Ἐδῶ ἡ νύστα τοῦ ἐκλείσε τὰ μάτια μ'
αὐτὸς αἰστανόταν μέσα του τὰ χὰδια τὼν γλυκύτε-
ρων ὄνειρων.

Ὁταν ξύπνησε εἶδε γύρω του μίαν καινούργια
λάμπη πὸς καθαρὴ καὶ σταθερὴ ἀπὸ τὴν πρῶτη φεγ-
γοβολιά. Βρῆκε τὸν ἑαυτό του ζαπλωμένον ἀπάνω
στὸ πρᾶσινο χορταράκι ἐκεῖ στὸν ἀνοιχτὸν ἀγέρας
πίσω ἀπὸ ἕνα πηγὰδι πὸς λαμπύριζε καὶ κυλιόταν
σὲ χρυσαφένιους ἀφροῦς. Βαθυγᾶλαζα φαίνονταν τὰ
βράχια σὲ μικρὴ ἀπὸ κει ἀπόπταση μὲ ἄσπρες φλέβες
στὰ μάγουλά τους, σάν παράξενες λέξεις νᾶταν χα-
ρχυμένες ἀπάνω τους. Βαθυγᾶλαζος καὶ ὁ οὐρανός καὶ
ἀσύγνεφος.

Κάθε πάθος καὶ ταρχή του εἶχε σκορπισθῆ
τώρα. Κάθε φωνὴ εἶταν καὶ μουσική. Κάθε ἀνά-
πνοια καὶ γαλήνη. Τὰ βράχια στέκονταν γύρα σάν
προστάτες φρουροὶ καὶ ὁ οὐρανός σὰ μὲ μὲ τεράστια
κούπα εὐλογίας γιομάτη φῶς ἤρεμο καὶ γαλήνῳ.
Κεῖνο ὁμως πὸς τόνε μάγευε πῶτερο καὶ τόνε
τραβοῦσε μὲ ἀκατχνικήτη δίνωμη εἶταν ἕν' ἀψηλὸ
ὀλογάλαζο λουλούδι πὸς μεγᾶλωνε πίσω ἀπὸ τὴν

ΓΑΒΡΙΑΔΑ Δ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Η ΤΖΟΚΟΝΤΑ

Ν. ΠΟΡΡΙΩΤΗΣ μεταφραστής

ΚΟΣΜΑΣ. Κ' ἐγὼ εἶμουν μακριὰ. Ἄνιδος γιὰ
ὄλα, ραχατεύοντάς μεκάρια σὲ μὲ μὲ βάρκα στὸ
Νετλο! Καὶ ὁμως κατ. σάν προκίστημα μὲ κεν
τοῦσε, πὸς νὰ φύγω. Γι' αὐτὸ ἔκαμα τί καὶ πᾶς
νὰ καταπάρω τὸ Λούκιον νὰ μὲ συντροφέη στὸ τα-
ξίδι πὸς ἄλλη ἐποχὴ μαζί τὸ εἶγαμε ἕνευρευτῆ.
Εἶχε τελειώσει κείνες τίς μέρες τὸ ἀγαλμά του
κ' ἐγὼ στοχάζομουν ὅτι στὶ πᾶγκυλο μάρμαρο θὰ
εἶταν ὁ λεπτερωμῆς του. Μοῦ ἀποκρίθηκε : «Ὅχι
ἀκόμα!» Καί, κανένα μῆνα ἀργότερα, ἔμελλε νὰ
τὸν ἀναζητήση στὸ θάνατο. Ἄ, ἐν ἐγὼ δὲν ἐφρευγα,
ἐν ἔμενα στὸ πλευρὸ του, ἐν εἶμουν πιστότερος, ἐν

ἐνοιαζόμουν νὰ τὸν ὑπερασπίσω ἐναντία στὸν ἐχτρός,
ἴσως δὲ θὰ συνέβαινε τίποτα!

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πικραί-
νεταί κανεὶς, ἐν ἀπὸ τὸ τόσο κακὸ μπορεῖ νὰ φῆ
τίποτε καλὸ. Παιὸς ξέρει μὲ τί ἀπελπιστική λύπη
θάσθηνε ἡ ἀδερφή μου, ἐν ἡ ξηρομὴ στυφορὰ δὲν
τὴν ἔνωσε ἀναπάντεχα πάλι μὲ τὸ Λούκιον! Μὴ
θαρρεῖτε ἔμω πᾶς ὁ ἐχτρός ἔσειε κάτω τέτρηματα.
Δὲν ἀρίνει αὐτὴ τὸν τόπον...

ΚΟΣΜΑΣ. Τ; Ἡ Τζοκόντα Διάντη...

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ (κᾶμνοντας τὸ σημάδι τῆς σιω-
πῆς, χαμηλώνοντας τὴ φωνή της). Μὴν τὸ λίτε
αὐτὸ τὸ ὄνομα!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Παρουσιάζεται στὸ κατόφλι ὁ ΛΟΥΚΙΟΣ ΣΕΙ
ΤΑΔΑΣ, ἀκονομπώντας στὸ μπράτσο τῆς Σουλβίας,
χλωμὸς καὶ ἄσκιος, μὲ τὰ μάτια τῶν ὑπερβολικῶν
μεγαλωμένα ἀπὸ τὴν ἀρρωσία, μ' ἕνα χαμόγελο λε-
πτὸ καὶ γλυκὸ πὸς ὁμορφάινει τὸ ἥδονικὸ τῶν στόμα).
ΛΟΥΚΙΟΣ. Κοσμᾶ!

ΚΟΣΜΑΣ (γυρίζοντας καὶ τρέχοντας σιμὰ του).
«ὦ, Λούκιε, ἀκριδὶ μου, ἀκριβέ μου φίλε! Ἄγκυ-
λιάζει τὸν ἀρρωστο, ἐνῶ ἡ Σουλβία τραβιέται παρά-
μερα, πλησιάζει τὴν ἀδερφὴ της καὶ βγαίνει μαζί της

ἔξω, σιγαλὰ, ἀφοῦ σταθῆ καὶ κυττάξῃ τὸν ἀγαπη-
μένο της πρὸς νὰ φῆ.) Ἐγεινεις πιὰ καλὰ, δὲν
εἶν' ἔτσι; Δὲν ὑποφερες πιὰ, δὲν εἶν' ἔτσι; Σὲ
βρίσκω λίγο χλωμὸ, λίγο ἀδυνατισμένο, μὰ ἔχι
παρκαλύ... Ἐχεις τὴν ἔψη πὸς εἶχες κάποτε
ἐβγαίνεις ἀπ' τῆς πικρῆς καὶ κίπιας ἐργασίας, δταν
εἶμεις δώδεκα ὄρεα τῆς ἡμέρας στὸν πηλὸ σου μπρο-
στά, ἀναμμένοι μὲ τὴ μὲγᾶλη τὴ φλόγα. Θυμᾶσαι;
ΛΟΥΚΙΟΣ (σάν πασαλοιασμένος, γυρίζοντας τὸ
βλέμμα γιὰ νὰ δῆ ἐν ἡ Σουλβία εἶναι ἀκόμα μὲς τὸ
δωμάτιο). Ναι, ναι...

ΚΟΣΜΑΣ. Μὰ καὶ τότε σοῦ μεγᾶλώανε τὰ
μάτια σου...

ΛΟΥΚΙΟΣ (μὲ μίαν ὀρόστη, σάν παιδικὴ ἀνη-
συχία). Κ' ἡ Σουλβία; Πὸς πῆγε ἡ Σουλβία; Δὲν
εἶταν ἐδῶ κ' ἡ Φραντζίεκα;

ΚΟΣΜΑΣ. Μὰς ἀφήσανε μονάχους.

ΛΟΥΚΙΟΣ. Γιατί; Ἐκρηῖ, ἴσως... Ὅχι, δὲ
θὰ σοῦ πῶ τίποτα, δὲν ξέρω πιὰ τίποτα, ἔσο ξέ-
ρεις, ἴσως. Ἐγὼ ἔχι δὲ θυμῶμαι, δὲ θέλω πιὰ νὰ
θυμηθῶ. Πῆς μου γιὰ σένα! Πῆς μου γιὰ σένα!
Εἶν' ὁμορφα στὴν Ἐργω;

(Μιλᾶει μ' ἕναν ἀλλόκοτο τρόπο, σάν ὀνειρευά-
μενος, μ' ἕνα μῆγμα ταρχῆς καὶ σασιμάρας).

*) Ἡ ἀρχὴ στὸν ἀριθμὸ 344.

πηγή που τον άγγιζε κιόλα με τα πλατιά γυαλι-
στερά του φύλλα. Γύρω τριγύρω λουλούδιζαν κι
άλλα άνθια όλων των ειδών και των χρωμάτων. Τα
μύρα τους συγχέονταν σε μιὰ τέλεια άρμονία εύω-
διας κι άρωμάτων. Αύτός δεν είδε παρά το Γαλά-
ζιο Λουλούδι!

Πολύν καιρό και τρυφερά και μ' άνείπωτη λα-
χτάρα το κοίταζε. Τέλος αίστάνθηκε πώς έπρεπε
να πάει πιο αιμά. Τότες άρχισε εκείνο να κουνιέται
και να μεταμορφώνεται. Τα φύλλα του γυάλιζαν
πιο λαμπερά και συμμαζεύονταν πιο σφιχτά γύρω
στο στέλεχος του που όλο και αύξαινε. Το λουλούδι
έσκυβε κατ' αυτόνε και τα πέταλά του έδειχναν
ν' άνοιγη και να ξεδιπλώνεται από μέσα τους ένα
γαλάζιο γιορτανί από μαργαριτάρια κι από πιο
μέσα άπαλά βλέποντάς τον στα μάτια να του χα-
μογελάει το έρατεινό πρόσωπο κοριτσιού. Ή γλυ-
κειά έκπληξή του μεγάλωνε με τη θυμαστή τούτη
μεταμόρφωση.

Άξαφνα άκούει τη φωνή της μητέρας του που
τόνε καλούσε και βρίσκεται ξυπνητός στο πατρικό
του σπίτι περιλουσμένος με τη χρυσή πλημύρα του
πρωϊνού φωτός.

(Μετάφραση από το Άγγλικό
του Βαν Ντάιν)

A. Γ. ΜΑΡΠΟΥΤΖΟΥΛΟΥΣ

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΦΩΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

«Οι δημοτικιστάι εκλήθησαν υπό της
ιστορίας να παίξουν σπουδαίον ρόλον
εις την αναγέννησιν της κοινωνίας μας».
ΣΚΛΗΡΟΣ. — Τό Κοινωνι-
κόν μας ζήτημα. Σελ. 53.

Ή συζήτηση για το γλωσσικό ζήτημα τον τε-
λευταίο καιρό έχει εξαπλωθεί σε όλους τους κύκλους
της μορφωμένης κοινωνίας μας, κι αυτό έφερε ση-
μαντική πρόοδο στον άγωνα της επικράτησης της
φυσικής, άπλης και πλούσιας Δημοτικής μας γλώσ-
σας, που τον έχουν κάμει Ίδέα και Πίστη τα πιο
μεγάλα σύγχρονα φιλολογικά μας όνόματα.

Μα ο δρόμος αυτός της συζήτησης από τους

μορφωμένους κύκλους, δεν είναι όπως δείχτηκε
ίσταμε τώρα ο πιο κατάλληλος για τη γλήγορη
νίκη της γλωσσικής ιδέας. Από τις πολλές, ή κυ-
ριότερη και σπουδαιότερη άφορμή είναι που δύ-
σκολα οι τέτοιοι κύκλοι μπορεί ν' άκουστούν από
τη μεγάλη άστική τάξη, και γιατί τα ιδανικά της
είναι τονισμένα από την παράδοση στον πιο βαθή
και τυφλό σχολαστικισμό, και γιατί ή νίκη της Δη-
μοτικής μας θα σημάνη το άνοιγμα των ματιών του
λαού προς κάθε είδος πνευματική κίνηση, πράμα
που φυσικά στέκεται ενάντιο στα λογής λογής συ-
φροντά της.

Για τουτό εκείνοι οι δημοτικιστές που έχουνε
μπει πιο πολύ στο άληθινό πνεύμα του Άγωνα, και
κατάλαβαν βαθειά τη σημασία που έχουνε τα λόγια
κ. Σκληρού, που βάλθηκαν κορώνα σε τουτό το άρ-
θρο, άρχινήσανε να νοιώθουν πώς ε λαός και μά-
λιστα ο πιεζόμενος πιο πολύ λαός από τη γλωσσική
σκληριά, ο εργατικός, είναι εκείνος που πρέπει να
πάρη άπάνου του το μεγάλο ζήτημα, για να του
χαρίση την τελειωτική νίκη.

Για να πάρη όμως το ζήτημα άπάνου του πρέ-
πει να το χωνέψη, να το βάλη μέσα στην καρδιά
του, να του γίνη πίστη του άληθινή. Και ο μένος
τρόπος είναι να του το δείξουνε οι δημοτικιστές από
την άληθινή του μεριά. Γιατί κοντά στα τόσα άλλα,
οι δασκάλαι, που δούλεψαν ίσταμε σήμερα σαν τυ-
φλά όργανα της άστικής κυρίαρχης τάξης, έχουν
καταφέρει και τουτό: Να σκοτίσουν το πνεύμα του
λαού σε τέτοιο βαθμό, να του γυρίσουν τη φυσική
του ξυπνάδα τόσο πολύ, που να έρχεται ο ίδιος ο
λαός, γιατί δεν ξέρει, γιατί δεν τον άφήσανε να
ξέρη, και να παίρνη τους δημοτικιστάδες, τους άλη-
θινούς του σύμμαχους, για όχτρούς του. Ή τέτοια
πρόληψη έχει εξαπλωθεί με πολλή μαστοριά, και
χαδεύεται με τρανή πιτχδεισιώνη από τους λογής ά-
στικούς άρχοντες και δημοσιογράφους, και περπατά
κι αυτή μαζί με τις άλλες πρόληψεις που έρχεται να
ρίξη ή Σοσιαλιστική Ίδέα.

Ή σοσιαλιστική ιδέα δεν είτανε δυνατό, παρὰ
να φυτρώση λαγερή και μεστή στον τόπο που πάν-
τοτες λατρεύτηκε ή Λευτεριά με όλο το πλάτος της
σημασίας της. Ο ραγιαδισμός, ή λατρεία στο χρη-
μα, το σκόψιμο των ανθρώπων μπροστά στον κάθε
τυχαίο παραδοχό, ή βασιλεία της ψευτοζωής, ή
πολιτική του ρούφουλα και της άρπαγής, θα χτυ-
πηθή γερά από το γενναίο, τον άγνό, τον άνόθευτο,

τον τίμιο εργατικό έλληνικό λαό, που έρχεται να
τονε βγάλη από το σκοτάδι που βρίσκεται, ή με-
γάλη Σοσιαλιστική Ίδέα, φέρνοντας τις αύρες της
χαράς, της ζωής, της ισότητας και της άδερφο-
σύνης.

*

Ή «Κοινωνιολογική Έταιρία» οργανώνει, σε
δυο μήνες στο Βέλο, πανεργατικό συνέδριο, όπου θα
μαζευτούνε άντιπρόσωποι από όλα τα εργατικά σω-
ματεία της Ελλάδας, με σκοπό να καταστρώσουν
το πρόγραμμα για το μελλούμενο Έργατικό κόμμα.

Τα θέματα που θα συζητηθούνε και θ' άποφασί-
στούνε θα είναι, βέβαια, ο δρόμος που θ' ακολου-
θήση το κόμμα στην πολιτική, ο τρόπος που θα ζη-
τήση τις διάφορες μεταρρυθμίσεις, κι ακόμα ποιές θα
είναι αυτές οι μεταρρυθμίσεις στην άστική και ποι-
νική δικαιοσύνη, στη φορολογία, στη διοίκηση, στην
εκπαίδεψή, στο εμπόριο, στην εργασία, και σ' όλους
τους κλάδους της κοινωνικής ζωής μας, σύμφωνα
πάντα με τις ανάγκες του εργαζόμενου λαού.

Άνάγκη λοιπόν στο Πανεργατικό συνέδριο να
συζητηθή πλατεία στο κεφάλαιο της δημόσιας εκ-
παίδεψης, το γλωσσικό σύστημα που εφαρμόζεται
σήμερα στα σχολεία και τ' άποτελέσματα που φέρ-
νει. Άνάγκη να δείχτη έλοφάνερα, πώς το παιδί
διαστρέφεται σε χαρακτήρα και σε μυαλό, πώς δε
μαθαίνει τίποτε πραχτικό κι ωφέλιμο για την κατο-
πινή του ζωή, πώς νερούλιάζεται από νεκρούς τύ-
πους και περασμένα γλωσσικά μεγαλεία, πώς όδη-
γείται στην ψευτιά της ζωής, πώς γίνεται τεμπέ-
λης θεσιθήρας, πώς σπαταλά δύναμη και νιότη στην
άχορταγιά του μιστριωτισμού, πώς χάνεται μέσα σε
δρόμους πνευματικής μούχλας και θανατερής δεισι-
δαιμονίας.

Άνάγκη να τονιστή ποιές είναι καθολικά ο ά-
γώνες των Δημοτικιστάδων, τί σημασία έχει για το
λαό, τί άποτέλεσμα για την πνευματική του μέρ-
ψωση, τί χτύπημα, τί μπαλοτέ κλείνει μέσα του για
τους κυρίαρχους λαογδύτες, τί ζωή και τί κίνηση
θα φέρη ή νίκη της φυσικής κι άληθινής γλώσσας
του Έλληνικού λαού.

Από μια τέτοια συζήτηση αδύνατο να μην ξε-
πηταχτή λαμπερή, φωτεινή, δυνατή, μεγάλη ή Άλή-
θεια. Αδύνατο να μην ένθουσιάζη τους εργάτες, να
μην τους άνοιξη τα μάτια, να μην τους φέρη τη
συνειδηση του τί κλώεται γύρω τους, να μην τους
κάμη φανατικούς για την Ίδέα.

ΚΟΣΜΑΣ. Θα σου πω. Άνάγκη όμως να μην
κουράζεσαι. Θα σου διηγηθώ όλο μου το προσκό-
νημα. Θάρχουμαι στο σπίτι του κάθε μέρα, αν με
θέλη; θα μένω μαζί σου όσο σ' άρέσει, χωρίς όμως
να κουράζεσαι. Κάθου' εδω.

ΛΟΥΚΙΟΣ (χαμογελώντας). Νομίζεις πως είμαι
τόσο αδύνατος;

ΚΟΣΜΑΣ. Όχι. είσαι καλά πιά, με είναι
προτιμότερο να μην κοπιάζης. Κάθου' εδω...
(Τον κάνει να καθήση κοντά στο παράθυρο. κοιτά
ζει το λόφο που ζωγραφίζεται καθαρά στον άπει-
λιότικον ούρανό.) Άχ, φίλε μου, πράματα θυμα-
στά έχουν άντικρύσει τα μάτια μου κι έχουνε πιη
ένα φως, όπου μπρός σε καίει ως και τουτό φαίνε-
ται ξεθωριασμένο. όμως, ζμα ξαναβλέπω μιάν άπλη
γραμμή σαν εκείνη εκεί (κτύπα κεφ το Σάν-Μι-
νιάτο!) μου φαίνεται πως ξαναβρίσκω όλονε τον
εαυτό μου ύστερ' από 'να διάλειμμα πλάνης.
Κύττα κεφ την εύλογημένη τη ραχούλα Ή πυρ-
μίδα του Χέσπεκ δε πέ κάνει να ξεχάσης τη Μπέλλα
Βιλλανέλλα και πολύ συχνά, στα περιβόλια της
Κούμπας και της Γίζας, στις στέρες εκείνες του
μελιού, μκοσώντας ένα στυρι μκοστίχα, συλλογι-
στηκα κάποιου λυγερό κυπαρίσι της Τσικάνας, στην

άκρη κάποιου ξερακιανού έλικώνα.
ΛΟΥΚΙΟΣ (μυοκλείνοντας τα μάτια κάτω από
την άνοιξιάτικη πνοή). Είναι καλά καιεις εδω' δεν
είν' άλγίθει; Είναι μια μυροδιά από μενεξέδες...
Μήπως είναι κανένα μάττο μενεξέδες μες την κά-
μερα; Ή Σουλβία βάζει παντού μενεξέδες, ως και
στο μαζιλιάρι μου άποκάτου.

ΚΟΣΜΑΣ. Ξέρεις; Σου έχω φέρει, άνάμεσα
στα φύλλα ενός κορακιού, τους μενεξέδες της Έρη
μου. Τους έχω κομμένους απ' τον κήπο ενός περι-
κού μοναστηριού, στα περιχώρα της Θεβαΐδας, στις
πλαγιές του Μοκάτταμ, σ' ένα ψήλωμα από ζυμο.
Έκει, σε μια σπηλιά σκαμμένη στο βουνό, σκεπα-
σμένη με σιλτέδες και μιντέρια, οι καλογέροι φι-
λεύοννε τον ξένο ένα ταχί μ' ιδιαίτερο άρωμα, το
άράπικο ταχί, το εύωδιασμένο με μενεξέδες.

ΛΟΥΚΙΟΣ. Και μου τού; έφερες, θυμαίνους
μέσα σ' ένα βιβλίο! Είπουν εύτυχισμένος σαν τους
έκοδες, κεφ κάτω κ' εγώ θα μπορούσα να είμουν
μαζί σου.

ΚΟΣΜΑΣ. Τα πάντα είταν έλησμονιά κεφ
κάτω. Άνεβαινα μια ψηλή, όλόρθη σκάλα, που
πάει από τη ρίζα του βουνού ως την πόρτα των
Μπεκτασήδων. Ή Έρμος είτανε όλοτρόγυρα:

μια άπέραντη τυφλωτική ξερακιά όπου ζούτανε μο-
νάχα του άνέμου ή άνάτη και της ζέστης ή λάβρα.
Δεν ξεχώριζα εδω κ' εκεί, μέσα στις άμμουδιές,
παρά τις άσπρες πέτρες των άράπικων νεκροταφείων.
Άκουγα τις φωνές των γερακιών, τετράψηλα στον
ούρανό. Έβλεπα στο Νεΐλο να περνούν κοπαδια-
στές οι βάρκες με τα μεγάλα τα λατινία, άσπρες,
άργές, άδιάκοπες, άδιάκοπες, σε νάσπεργε χιόνι. Και
σιγά σιγά βυθιζόμουν σε μιάν έκσταση που είν' αδύ-
νατο ως τώρα να τη γνώριτες ετού: στην έκσταση
του φωτός.

ΛΟΥΚΙΟΣ (με φωνή που μιλάει άπόμακρη).
Κ' εγώ θα μπορούσα να είμαι μαζί σου, να χα-
ζεύω, να ξεχνώ, να όνειρεύομαι, να μεθώ με το
φως. Ταξίδεψες στο Νεΐλο, άλήθειες ε; με μια
πλάκι βάρκα φορτωμένη με άσπιά, με σακιά και
με κλουβιά. Βγήκες σ' ένα νησι κατὰ το δειλινο-
είπουν ντυμένος με μάλλινα άσπρα διψώδες και ξε-
διψάσες σε μια πηγή πορτάτης, γυμνά τα πόδια,
πένου στα λουλούδια κ' ή μυροδιά είτανε τόσο δυ-
νατή ώστε σου ραινόταν πως δεν πεινούσες πιά.
Α, τ' έχω συλλογιστή. τ' έχω άστεινή κτύπα τα
πράματα, απ' το προσκεφάλό μου... Και ως και
στην έρημο σ' ακολουθούσες, ζμα άνέβαινε ο πυρε-

Κ' έτσι θα ίδουμε στὸ πείσμα ἑλων ἔσαι νομί-
ζουν, πὼς βρίζεται πιθαμένη μέσα στὸν ἐργαστό-
μενο λαὸ ἢ ψυχὴ πού θὰ ζέρη τὴν ἀληθινὴ ζωὴ
σὲ τοῦτο τὸν τόπο, θὰ ίδουμε νὰ κηρυχτῆ ἀπὸ τὴν
ἴδια αὐτὴ λαϊκὴ ψυχὴ ἢ καθιέρωση τῆς Δημοτικῆς
μας σὰν πρόγραμμα τοῦ Ἑργατικοῦ κόμματος, πού
θὰ εἶναι ἡ πρώτη νίκη, ἢ πρώτη φωνὴ τοῦ ἀθάνα-
του καὶ πάντα νέου λαοῦ μας πὼς ζῆ, ζῆ καὶ πὼς
ἢ ὦρα ἔφτασε γιὰ νὰ πατήσῃ τὴς λογιῆς πρόδηλες
πού τὸν ἔχουνε ποδοκηλιασμένο, δούλο καὶ ραγιά
μιάς ἀτιμῆς Τυραννίας.

Γιὰ τοῦτο ἔχουνε χρέος οἱ ἀληθινοὶ παιδαγωγοὶ
μας καὶ οἱ δημοτικιστὲς ἐκεῖνοι πού εἶναι ζῆλοι νὰ
διαχειριστοῦνε τὸ ζήτημα, νὰ μὴ λείψουν ἀπὸ τὸ
Πανεργατικὸ συνέδριον τοῦ Βόλου. Ἡ θέση τους
εἶναι πλὴλῆ στυγεροὺς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐργατικῆς τά-
ξης, καὶ ἔσκοπός τους κοινός. Νὰ χτυπήσουν ἐκεί-
νους πού μὲ κάθε τρόπο κιντᾶζουσι νὰ κλέψουν τὸν
ἴδρωτά τοῦ λαοῦ καὶ σήκωσι νὰ τοῦ σηκώσουν τὴ
γλῶσσα.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΑΝΘΙΩΝ ΑΓΑΠΕΣ

Στοῦ κρίνου τὴν παρθενικὴ ψυχὴ
λευκὸ ἕνα ὄνειρον ἡλιώσει φρεσὸς ἐσσημένιος
— Τῆς καλοκαιριῆς βραδιῆς διώθη ἡ προσηυχὴ
λαῖρες σκοσιπῶνας γόρο τῆς τοῦ μεθυστοῦ τίς ἔ-
νοισες —

Τὰ μοραμένα μάτια του κοιτοῦν ἠδονιά
τὸ ῥόδο, πού κρουσιτάλινα προσμένει ν' ἀνθογυάλια
καὶ πόθον ἀγέρει ἰδίγαιρ καὶ ἀσμίξαν γλῶκἀ
κ' ἐπιθαλάμια τόμισαν τὰ βραδινὰ μοιστρᾶλια.

Ἔμ πόθων ξεδιψᾶσματα σὲ βρέσεις ἠδονῆς,
ἔμ ἀνθιῶν ἀγέσπες μουσικῆς, πού λιώνετε σὲ μύρα.
Κ' ἀσφωτῶν καρδιά, ἀσφωτῆ σάν τὴ Σαφώ θεητικῆς
κι ἀργοσταλάζει ὁ πόνος σου σὲ τραγουδιῶν πλημ-
μύρα.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

“ΟΙ ΠΕΤΡΟΧΑΡΗΔΕΣ,“

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Πουλιούνται 1 δρ. στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

τὸς· σὲ μιὰν ἐρημὸν μὲ κόκκινους ἀμμους, ἑλῆ σπαρ-
μένη μὲ γυαλιστὰ πετράδια πού ξεροδιδίχονταν
τριζοβολῶντας σὰν κληματόβερρες στὴ φωτιά. (Δια-
κοπή. Ἀνασκήκωνται λιγὰκι ἐρωτῶντας μὲ τόνο κα-
θερό, μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια.) Ἐμὲ τὴ Σφίγγα;
ΚΟΣΜΑΣ. Τὴν πρώτη φορὰ τὴν εἶδα νύχτα,
μὲ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, χωμένη στὸν ἕμμο, ἔπου
κρατοῦσαν ἀκόμα τὰ γόρια σημάδια τῆς ἀνεμοζάλης.
Μονάχα τὸ πρόσωπο καὶ τὰ καπούλια εἰξεῖχαν ἀπὸ
κείνη τὴν κατακλιγασμένη ἀμμοφορτούα, ἢ μορφὴ
ἢ ἀνθρώπινη κ' ἢ μορφὴ τοῦ ζώου. Τὸ πρόσωπο,
ὅπου ἡ σκιὰ ἐκρυβε τὰ κρυψορέματα, κείνη τὴν
ὥρα μετ' φάνηκε ὡραιότατο· γαλῆνιο, σεβαστὸ καὶ
γαλάζιο σὰν τὴ νύχτα, ἡμερὸς θαρρεῖς! Δὲν ὑπάρ-
χει, Λουκιέ μου, τίποτα στὴν κόσμον πού νὰ εἶναι
πιὸ μόνο κι ἀπομόναχο ἀπὸ κείνη τὴ μορφὴ· μὰ ἢ
ψυχὴ μου εἴτανε σὰ, ἔμπρος σὲ κοιμάμενα πλήθη
λαοῦ, ἔπου στὰ βλεφαρὰ τους ἐπερτε ἢ δροσοῦλα.
Τὴν ξανάεδα, κατόπι, ἡμέρα. Καὶ τὸ μούτρο εἰ-
τανε μούτρο ζώου, ὅπως τὰ καπούλια ἢ ἡ μήτηρ καὶ
τὰ μάγουλα εἴτανε φαγωμένα· οἱ κοτσιλιές τῶν
κυλιῶν βρωμίζανε τὴ μελίκα. Εἴτανε τὸ βαρὺ ἀφτί-
ρουγο τήρας ὅπως τὸ φανταστῆκαν οἱ σκαφιτάδες
τῶν τάφων, οἱ μπαλασωτῆδες τῶν νεκρῶν. Καὶ μοῦ

Ο “ΝΟΥΜΑΣ,”
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— Γιὰ τὴς Ἐπαρχίες Δρ.
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. 10.

Γιὰ τὴς Ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνας (2 δρ. τὴν γρ.
μηνία) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἢ δὲ στείλει μπροστὰ
τὴ συνδρομὴ του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΕΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιό-
δρου (Ἀκαδημία, Βουλῆ, Σταθμὸς ἐπιπέδου Σιδη-
ρόδρομου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστία» Γ.
Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικεῖς στὴ Βουλῆ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτο-
ρεῖα τῶν Ἑφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-
λεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ, στὴ Σαλονικῆ στὸ βιβλίο
πωλεῖο τοῦ κ. Γερσόπου. στὰ Χανιά (Κρήτη) στὸ
Σύλλογο ὁ «Σολωμός».

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οἱ μπόγγδες—Δουλικὴ γλῶσσα Σύντεχνιες
καὶ καθαρεύουσα.

ΔΑΣΚΑΛΟΙ μπόγγδες λοιπόν! Ὑστερ' ἀπὸ τὸν
κ. Ἀριστ. Γαλανὸ πού καταγγεῖλε τίς προάλλες
κάπιο δάσκαλο πού τοῦ σάπισε τὸ παιδάκι του στὸ
ξύλο καὶ τὸρνεε στὸ στρώμα, νά, κοντὰ κοντὰ κι
ἄλλος, ὁ κ. Ἀναστ. Κ. Μωραῖτης πού καταγγέλει
στὴν Ἀκρόπολη τῆς Τετάρτης πὼς ὁ ἐλλήνοδά-
σκαλὸς Μιχ. Γιωργαντᾶς εἰδεψε τὸ δωδεκαετηριῆ
ἀδερψάκι του τόσο ἀγρια, ὥστε τοῦ καταξέσκισε τὰ
μούτρα καὶ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τοῦχνε καὶ τὸ
μάτι.

Καὶ λέει ὁ κ. Μωραῖτης:
— Θὰ πάω τὸ ἀδερψάκι μου ἀπὸ τὸ χέρι καὶ
θὰν τὸ πάω στὸ σπίτι τοῦ Ἑπουργοῦ τῆς Παιδείας
καὶ στὸ σπίτι τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐπιλοπικτοῦ Συμ-
βουλίου καὶ στὸ σπίτι τοῦ Ἐπιθεωρητῆ, κι ἄ δὲν
καταφέρω τίποτα, θὰ πάω νὰ παραμονεύω κάτου
ἀπὸ τὸ σκολεῖο καὶ θὰ σακατέψω τὸ δάσκαλο στὸ
ξύλο.
Ἔμεῖς τὸν σὺμβουλευομε πρῶτα νὰ μπαλα-
ρώσει τὸ δάσκαλο καὶ ὕστερα νὰ πάει νὰ κάνει τίς
βίζιτες πού λογαριάζει, ἀφοῦ τόχομε γιὰ δίσουρο
πὼς ἀπὸ τίς βίζιτες τίποτες δὲ θὰ βγεῖ. Ὁ κ. δά-
σκαλος, ἂν ἔχει προστάτη βουλευτὴ (πού δὲ γίνε-
ται, θάχει!), θὰ ἑξακολουθεῖ νὰ δέρνει καὶ νὰ μὴ
δίνει κανενὸς λογαριασμὸ κι ὁ κ. Μωραῖτης, κάθε

ξαναπρόβαλε στὸν ἥλιο ἢ δικὴ σου ἢ Σφίγγα, ἐπι-
βλητικὴ καὶ ἀγνή, πού ἔχει τὰ φτερὰ δλοζῶντανα
φυλακωμένα σὲ τοὺς ὤμους.
ΛΟΥΚΙΟΣ (μὲ ψυχρόρητη συγκίνηση). Τὸ ἄ-
γαλμά μου; Μιλᾶς γιὰ τὸ ἄγαλμά μου; Τὸ εἶδες,
ἀλήθεια πρὸ φύγης, καὶ σοῦ φάνηκε ὡραίο. (Κυ-
τᾶζει ἀνήσυχος πρὸς τὴ θύρα, ἀπὸ τὸ φόβο του μὴ
τυχὸν ἀκούσῃ ἢ Σουλβία καὶ χαμηλώνει τὴ φωνή.)
Σοῦ φάνηκε ὡραίο, δὲν εἶν' ἀλήθεια;
ΚΟΣΜΑΣ. Ὁραϊότατο.
(Ὁ ΛΟΥΚΙΟΣ σκεπάζει τὰ μάτια του μὲ τὰ δύο
του τὰ χέρια καὶ ἀπομένει μερικὲς στιγμὲς βυθισμέ-
νος, σὰ νὰ γινεῖται νὰ ξεκοπῇ κάποιον δράμα μὲς τὸ
σκοτάδι.)
ΛΟΥΚΙΟΣ (ξεσκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του).
Δὲν τὴ βλέπω πιά, τὴ Σφίγγα μου. Μοῦ ξεφεύγει.
Φαίνεται καὶ χάνεται σὰ στῆν ἀστραπὴ, θαμπω-
μένη. Ἄν τὴν εἶχα τώρα ἐδῶ μπροστὰ μου, θὰ μοῦ
φαίνετο κινούργια· θὰ ξεφώνιζα. Τὴν ἔχω σκῆ-
λιμένη ἐγώ, μὲ τοῦτα μου τὰ χέρια; (Τηρᾶζει τὰ
χέρια του τὰ γλυμένα κ' αἰσθαντικᾶ. Τὸν κυριεύει
ταραχὴ, δλοένα μεγαλήτερη.) Δὲν τὸ ξέρω πιά, δὲν
τὸ ξέρω πιά. Στὴν πρώτη μου τὴ θέρη, ὅταν εἶχα
ἀκόμη τὸ βόλι μὲς τὴ σάρκα καὶ τὸ ἀδιάκοπο

πρῶτῖ πού θὰ στέλνει τὸ ἀδερψάκι του στὸ σκολεῖο
θὰν τοῦ βάζει στὴ σάρκα, ἀντὶ βιβλία, μπαμπούκια
κ' ἐπίδεσμους.

ΕΝΑΝ ἀπὸ τοὺς πῶς χρησιμοποιήσεως τῆς
καθαρεύουσας τὸν ἔδωκε τελευταῖα ἢ Ἀκρόπολη, ὀνομα-
τίζοντάς τὴ «γλῶσσα τῶν δούλων».

Νά, καὶ τὸ σκετικὸ παραγράφου πού τυπώθηκε στὴν
«Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης:

Ξανακρῦπτόμενοι εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀνταποκρι-
τὰς μας νὰ παύσουν νὰ μιστριωτίζουσι νὰ μιμοῦνται τὸ ὄφος
τῆς Ἀκρόπολεως, νὰ ἀποφεύγουν πᾶσαν λέξιν μὴ ἐνοου-
μένην ἀπὸ τὸν λαόν.

Εἰρηρικὴ ἐπαναστασις καὶ μιστριωτικισμὸς δὲ συμβιβᾶ-
ζονται. Ὁ μιστριωτικισμὸς εἶναι ἢ γλῶσσα τῶν δούλων.
Ἔμεῖς θέλομε νὰ μεταβλώμεν τοὺς συμπολίτας μας
εἰς ἀρματολούς. Δοῦπὸν γ' ὄσταν ἀρματολικὴν κτλ.

Γιὰ νὰ ξαναγράψῃ ἢ Ἀκρόπολη, τόσο κοντὰ κοντὰ
γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα, θὰ βρῆκε τὸ διάολό τῆς μὲ τοὺς ἐπαρ-
χιώτες ἀνταποκριτὰς τῆς πού θὰ τὴν πήρανε, φαίνεται,
ὄχι γιὰ φημερίδα μὰ γιὰ Σεβαστοπούλειο δικηλωσιμὸ!

ΔΟΥΛΙΚΗ γλῶσσα δὲ μιλοῦνε μονάχα οἱ ἀνταποκρι-
τὰς τῆς Ἀκρόπολεως, μὰ καὶ οἱ συντεχνίες τῆς Ἀθηνῶν.
Γιατὶ οἱ πρόεδροι τους στὰ διάφορα μνημεῖα τους πού
τυπώνουσι στὴς ἐφημερίδες μεταχειρίζονται μιὰ τέτλη ἀπει-
πιερτικὰ καθαρεύουσα πού εἶναι σὺν ἀνεσάρτα το λα-
ρῶν γιὰ τὰ διαβάσεις.

Ἄν ἔχουν κανένα δάσκαλο γιὰ γραμματικὸ τους, νὰ
τὸν πῆψουν γλήγορα καὶ νὰρμυρίζουνε μοναχοὶ τους νὰ
γράφουσι τὰ μνημεῖα τους μὲ λόγια ἀπλά, γλυπὴτᾶ, πού
νὰν τὰ νοιώθουν ἐπιτέλους καὶ οἱ βίαις πού τὰ γράφουσι κι
ὄσοι τὰ διαβάζουσι.

Ζητοῦνε νὰ ξυπνήσουν οἱ βλαπημένοι τὸ λαὸ καὶ τοῦ μι-
λοῦν τέτλη γλῶσσα, πού τὴν ἀποκομιζοῦσι ἀκόμη περισέ-
τερο.

ΕΓΩΪΣΜΟΣ

Μιὰ συζήτησι γιὰ νὰ θεωρηθῇ σοβαρὴ, καὶ γιὰ
νὰ δώσῃ στὸν ἀναγνώστη μιὰ πρακτικὴ ὠφέλεια,
ἔτσι πού νὰ μὴ γεννιῶνται στὸ μυαλό του κάθε
τόσο κι ἀντίφρασις, πρέπει νὰντι ἐπιστημονικῆ. Καὶ
μὲ τὴ λέξη ἐπιστήμη ἐνοουσε μιὰ σειρά ἀπὸ νόμους
σχετικὰ διαρκείας καὶ σταθερότης, καὶ πού βγαίνουν ἀπὸ
μιὰ ἐντελῶς ἀντικειμενικὴ παρατήρησι, ἔσο τοῦτο
εἶναι δυνατὸ. Συζήτησι σστηρηγμένη μόνο σὲ ἀτομικοὺς
πόθους, ἢ μόνο σὲ μοναδικὰ παραδείγματα, δίχω-

βουητὸ τοῦ θανάτου πᾶνον στὴ χυμένη μου ψυχὴ·
τὴν ἔδωκα ὀρθή στοῦ κρεβατιοῦ τὰ πόδια, ἀναμ-
μένη σὰ λαμπάδα, σὰ νὰ τὴν εἶχα πλασμένη ἐγὼ ὁ
ἴδιος ἀπὸ ἕλη πού καίγει καὶ φέγγει. Ἔτσι μέ-
ρες πολλὲς καὶ πολλὲς νύχτες τὴν εἶχα, μὲσ'
ἀπὸ τὰ βλεφάρᾶ μου. Ἀνάθε μαζὶ μὲ τὴν θέρ-
μη μου. Ἄμα καῖταν οἱ κλειδιάδες τῶν χεριῶν
μου, γενόταν κι αὐτὴ φλόγα. Δὲς καὶ φούσκωνε καὶ
χοχλάκιζε μὲ θούτην δλο τὸ αἶμα τὸ χυμένο τᾶ
πόδια τῆς...
ΚΟΣΜΑΣ (ἀνήσυχος, κυτᾶζοντας κι αὐτὸς πρὸς
τὴ θύρα, ἀπὸ τὸν ἴδιον φόβο). Λουκιέ, Λουκιέ, ἐλε-
γεσι πρωτῆτερα πού, δὲν ἤξερες πιά τίποτα, πὼς
δὲν ἤθελες πιά τίποτα νὰ θυμηθῆς... Λουκιέ!
(Κουνάει ἀπαλὰ τὸ φίλο του πού ἔχει μείνει προση-
λωμένος.)
ΛΟΥΚΙΟΣ (συνεφερόντως). Μὴ φοβάσαι. Ὅλα
εἶναι κεῖ κάτω, μακριὰ, στῆς θάλασσας τὸ βᾶθος.
Ὄς καὶ τὸ ἄγαλμα εἶναι βουλικηγμένο μαζὶ μὲ
τᾶλλα πράματα, ὕστερ' ἀπ' τὸ ναυάγιο. Γι' αὐτὸ
δὲν τὸ βλέπω παρὰ στὰ θολὰ, μὲσ' ἀπὸ τὰ βαθυὰ
νερά.
ΚΟΣΜΑΣ. Αὐτὸ μοναχο θὰ γλυτώσῃ, θὰ ζῆσῃ
αἰώνια· κι ὁ τόσος πόνος ἄδικ δὲ θὰ πανεθῇ, κ' ἢ

δμως είναι προλεταριακή πραγματικότητα, με βάση την άληθινή θεωρία του ατομικού εγωισμού, του καθαρά ατομικού εγωισμού, κ' είναι το εγωιστικότερο απ' όλα τα συστήματα. Τουτό θα φανή φανερότερα στην εξέλιξη των μορφών της κοινωνίας, που θα προσπαθήσουμε να εκθέσουμε, με βάση τον ατομικό εγωισμό.

(Στάλλο φύλλο τελώνου).

ΦΩΤΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Πέφτει το φως του φεγγαριού στού κάμπου τὰ χορτάρια κι απ' τὸ κλαράκι ἐνοῦ δεντρίου κρεμαίει μαργαριτάρια...

Καὶ στοῦ βοσκῶν ποῦ ἀνένοιαγος κοιμᾶται σὸ λειβάδι πέφτει τὰ δλόσογυρα μολλιά γλυκὴ, γλυκὴ σὰ χᾶδι

Τόσο, ποῦ μέσ στον ἔπνο του τὸ χέρι της λογιάζει πῶς τὸν χαϊδεύει δλάπολα καὶ γλυκοανα αλλυίζει.

Κι ἀγουροξέπνητος ἐπνινᾶ περιχῶν νὰ πάρη ἀδυοῦλα καὶ μάταια πλάι τον κοιτᾶ γὰ ἰδῆ τὴ βοσκοπούλα.

Κι ἀγουροξέπνητος ἐπνινᾶ περιχῶν ροδίση ἢ μέρα καὶ τὸ μαράζι τον ξεσπᾶ λαλώντας τὴ φλογέρα...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΑΥΡΑΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

- Νέαι Ἰδέαι τοῦ Τολτσὴ Δρ. 2.—
— Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας ὑπὸ Τολτσὴ » 1.50
— Κοινωνιολογικὴ περὶ ἄνομη. ὑπὸ Μίξ Νερδάου » 3.—
— Ὁ Βέρθερος τοῦ Γκαίτε » 2.—
— Φιλοσοφία τοῦ Γάμου ὑπὸ Debay » 2.—
— Ἡρώς τῆς Μακεδονίας δεῦμα εἰς πράξεις τρεῖς ὑπὸ Γ. Κούρη. » 1.—
Ἄπαντα πωλοῦνται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Α. Γαλανοῦ 88ς Σταδίου 54.

Ἐναν ὑπόγειο τάφο καὶ βρῆκε ἐκεῖ μιά μούμια καὶ τὴν ἔσυρε ὄχι ἀπ' τὸ περιτόλιγμα τῆς τῶν μπαλσάμων καὶ τὴν ξαναζωντανέψε. Κ' ἡ ἀναστημένη μούμια μὲ τὰ ζουγραφιστὰ τῆς χεῖλι τοῦ ἔκαμε τὴν περιγραφή τῆς κλαιᾶς ζωῆς τῆς, ποῦ εἴτανε ὄχι φασμένη μὲ τὴν καλοριζικιά. Ἐπιτέλους, ἀμα ὁ κοινοβίτης θέλησε νὰ τὴν προσληυτῆσῃ, αὐτὴ προτίμησε νὰ ξαναγεῖρη μέσα στὰ μπαλσάμα τῆς πρώτα ὄμως τοῦ ἔδωσε τὸ σκαρβαῖο τὸ φυλαχτᾶρι. Νὰ σὰς πῶ σὲ τί τοῖς μεταχειρίστηκε ὁ κοινοβίτης καὶ μὲ τί περιστατικὰ οἱ αἰῶνες τὸν ἔκαμαν νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ κελῶ σου Κόπητ, θὰ πῆγαίνα σὲ μακρὸς πολὺ. Βεβαίως δὲν ὑπάρχει σ' ὅλη τὴν Αἴγυπτο ἄλλο; πῶ θυμαποεργός. Νὰ τος. Σὰς τὸν χαρίζω σὰς τὸν χαρίζω καὶ στοὺς δύο σας. (Δίνει τὸ φυλαχτῶ σὴ Σιβίλια, αὐτὴ τὸν κυττάζει μὲ προσοχὴ κ' ἕστερα τὸν προσφέρει στο Λούμιο, μὲ μιά λάμψη σὴ μάτια τῆς.)

ΣΤΑΒΙΑ. Τί μαθῆς ποῦ εἶναι! Εἶναι πῶς ὁ μορφὸς κι ἀπὸ ζαφίρι. Κῦρτα.

ΚΟΣΜΑΣ. Ὁ Κόπητς μοῦ εἶπε: «Μικρὸς σὰ διαμάντι, μεγάλος σὰ γραφετὴ τῆς μοῖρας!»

(Ὁ Λούκιος γυρᾶει καὶ ξαναγυρᾶει τὴ μαγικὴ πέτρα μέσα σὴ δάχτυλά του, ποῦ τοῦ τρέμουνε λίγο ἀπὸ τὴ συγκίνηση).

Χαίρετε, καὶ αὔριο μὲ τὸ καλὸ. Καληνύχτα!

ΣΤΑΒΙΑ (διαλέγοντας ἀπὸ τὸ μάτσο ἕνα ῥόδο νὰ τοῦ προσφέρει). Νὰ ἕνα ῥόδο δροσερὸ γὰ πλερωμὴ τοῦ φυλαχτοῦ. Νὰ τὸ πάτε σὴ μητέρα σας.

ΚΟΣΜΑΣ. Ἐυχαριστῶ. Αὔριο μὲ τὸ καλὸ. (Τοῦς ξαναχαίρει καὶ φεύγει).

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000!

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 28 Ἰουνίου (11 Ἰουλίου) 1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

Table with 3 columns: ΚΕΡΔΟΣ, ἐκ δραχ., ΚΕΡΔΟΣ. Rows include 1 Κέρδος 100,000, 1 Κέρδος 25,000, 3 Κέρδη 10,000, 8 Κέρδη 5,000, 18 Κέρδη 1,000, 557 Κέρδη 100, 1000 ἐν ὄλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν 225,000.

Γραμμάτια πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχμ. μιᾶν ἕκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μιᾶν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

Φίλε μου Νουμά,

Διαβάζω στὶς ἐφημερίδες τὰ ἔκτακτα μέτρα ποῦ λαβαίνουν οἱ ἀρμόδιοι γὰ νὰ προκόψῃ τὸ Λαχεῖο τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, βλέπω καὶ τίς ρεκλάμες ποῦ τοῦ κάμουν κάθε μέρα, καὶ γελῶ, μὰ καὶ θυμῶν μαζὶ τους. Ρεκλάμες ἀποκλειστικῶς γὰ νὰ κεντήσουν τὸ αἶσθημα τὸ ἐθνικὸ καὶ τίποτε περισσότερο τῶρα τελευταία ἐμοίρασαν σὲ φυλλάδια καὶ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Κανάρη καλὰ καὶ ἀγία ὄχι αὐτὰ, μὰ ἀς μάθουν οἱ ἀρμόδιοι δεῖ πολλὴ τὸ παραξενικότητα καὶ φτάνει πλέον γιὰ τὸ ἐθνικὸ αἶσθημα νὰ τὸ κεντήσῃ σὲ ἐθνικοὺς ἔθνοους καὶ συνδρομὰς τὸ ἐνοουῦμε, μὰ ἐθνικὸς ρεκλάμες γὰ ἕνα Λαχεῖο ποῦ λειτουργεῖ μὲ τέτοιο σύστημα εἶναι εἰρωνεῖα καὶ περιπαίγμα γὰ σκέψου, φίλε μου, νὰ πάρῃς ἕνα σπυρὶ ρίζι ἀπὸ ἕνα δλόκληρο σακκί, νὰ σκαλίσεις μὲ ψιλογράφου τῶνομά σου ἐπάνω καὶ νὰ τὸ ἀνακατέψῃς καλὰ μέτα στὸ σακκί νὰ κεντήσῃς ἐπειτα μὲ μιᾶ βελόνα τὸ σακκί, καὶ νὰ πεταχτεῖ ἕξ ἕνα σπυρὶ, καὶ τὸ σπυρὶ αὐτὸ νὰ τύχει νὰ εἶναι τοῦ «Νουμά», πῶς σοῦ φαίνεται; εἶναι δυνατὸ νὰ ἐλπίζῃς; μὰ ἀδίκωφορο σὲ κοπνίζου μερικοί, καὶ ὄμως τὸ σπυρὶ αὐτὸ ἔ' ἀνήκει εἰς ἕνα, ἀδίκωφορο ποῖόν.

— Βεβῆκα! τί λόγος! Μὲ τὴ διαφορά πῶς 75 οἱ ὁ ἕνας αὐτὸς τυχαίνει νὰ εἶναι τὸ ἴδιο Ταμεῖο τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ διαβάζουμε στὴν ἐφημερίδα μὲ τὴν ἀρίστη, πῶς αὐ κερδίσας ἀριθμὸς 2 ὑπὲρ τοῦ Ταμεῖου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ γὰ νὰ γίνῃται ποικιλία τὴν ἄλλη φορὰ τὸ γράφουν ἄλλιως πῶς εἶταν εἰς τῶν μὴ πωληθέντων λαχνῶν καὶ πῶς ἔλεντας. Μὰ καὶ δὴ ὅταν συμβῇ αὐτὸ μπορεῖ καὶ νὰ τὸ χαροῦν οἱ πολλοὶ ἀπὸ αἴθημα καὶ πάλι, μὰ ὅταν συμβαίνει συχνὰ θεωρεῖται εἰρωνεῖα καὶ προξενεῖ ἀηδία καὶ ἀγαλῆχτη. Καὶ ἂν βρεθῆ ἕνας ἀνόητος καὶ πεταξῆ τὴ μπόμπα πῶς αἰδῶ, μαρὶ κατὰ μου, γίνεται καλπονοθέση δὲν τὸ καταλαβαίνετε, γιὰ τὸ κερδίσει ὁ Στόλος; ὁ τότε τί γίνῃται, ποῖός θὰ βγάλῃ τὴν ἰδέαν αὐτὴ ἀπὸ τὸν ὄχλο, καὶ ποῖός θὰ πείρῃ νὰ ξεπουλήσῃ Λαχεῖα ἔστω καὶ νὰ βυστάει τοῦ κόσμου τίς ρεκλάμες καὶ τὰ φυλλάδια τοῦ Κανάρη σὴ χέρια του;

Τὸ εἶπαμε πολλὰς φορὰς καὶ τὸ γράψαμε, καὶ ἐμμέσως καὶ ἄμέσως, πῶς πρέπει νὰλλάξῃ αὐτὸ τὸ σύστημα τοῦ Λαχείου ἢ θέλομε νὰ προκόψῃ, μὰ τοῦ κάκου μάλιστα τοὺς ἐστείλαμε καὶ σχέδια ἄλλου Λαχείου τίποτε. Νὰ, ἡ Τουρκία π. χ. προτίτερα τὰ κληνοῦσῃ μὲ λύσσα τὰ Λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου, καὶ τίποτε δὲ μποροῦσῃ νὰ κάνει. Ὡςπου διοργάνωσε τὸ Λαχεῖο τῆς Γεωργικῆς Τραπεζῆς ἀριθμοὶ 250,000 πρὸς 2 λίρας ὁ ἀριθμὸς μὲ μισὰ, τέταρτα καὶ ὄγδοα, γὰ τοὺς φτωχοὺς. Διάρκεια ἕνα ἔτος, κληρώσεις 12 κάθε πρώτῃ τοῦ μηνός κερδίζουν ἀριθμοὶ 62,500 δηλ. 1 στοὺς 4, ἐνὼ

στὸ δικὸ μας κερδίζουν 1 στοὺς 250, ἐν ἀρχαῖς ὑπάρχουν κληρώσεις ποῦ ἡ πρώτος κερδίζει 150,000 φράγκα, στὴν τελευταία δὲ κλήρωσις ὁ α' κερδίζει 250,000 φράγκα καὶ ἀναλόγως οἱ ἄλλοι ἀριθμοί. Λοιπὸν ποῖός δὲν πείρῃ ἀπὸ ἕνα τέτοιο Λαχεῖο; Ἐτεῖ σιγὰ σιγὰ προχώρησε καὶ ἔβλεπε στὴν ἀκρὴ καὶ τὸ δικὸ μας τὸ Ἐθνικὸ ποῦ μὲ τὴ βία δὲ μπόρεσε νὰ τὸ καταφέρει.

Οἱ δικοὶ μας οἱ ἀρμόδιοι πηγαινουν ἀνάποδα τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι βλέπουν πῶς τὸ Λαχεῖο τους ὄλο καὶ πίσω πηγαινει, λαβαίνουν γραμμάτια πῶς αἰτία εἶναι τὸ σύστημα ὄχι, σοῦ λείει, θὰ τὸ ἐπιβάλλουμε μὲ τὴ βία, νὰ λοιπὸν ρεκλάμες, νὰ καὶ ὁ περιφημοὺς Νόμος πῶς ἀπαγορεύεται ὄχι μόνον νὰ πωλᾷς καὶ νὰγοράζῃς ξένα λαχεῖα, μὰ καὶ νὰ γράφῃς ἀκόμα στὴν ἐφημερίδα τοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς τῶν ξένων μὰ ἔμένα αὐτὸς ὁ Νόμος μοῦ φαίνεται πολὺ ἀντισυνταγματικὸς καὶ πῶς ἀφαιρετὴ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου. Ἄν τὰ Λαχεῖα, κ. Κουβέρνηση, εἶναι κακὸ πράγμα καὶ γι' αὐτὸ τ' ἀπαγορεύῃς, γιὰ τὴ βγάξῃς δικὰ σου λαχεῖα; ἂν ὄμως δὲν εἶναι κακὸ, γιὰ τὴ μ' ἐμποδίζῃς νὰ πάρω ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ Λαχεῖο ποῦ μ' ἀρέσει, ποῦ θέλω; ἢ ἴσως μοῦ πείρῃ πῶς γυρεύω φύλλους στέχῃρα μὰ ἐκεῖνο τὸ ἀρθρὸν τοῦ Νόμου, πῶς ἀπαγορεύεται καὶ μέσιν σὲ γραμμάτια νὰ στελεῖς ἢ νὰ λάβῃς ξένο λαχεῖο, μὴ θυμίζῃ τὴν Τουρκικὴ ἀπολυταρχία καὶ τὴ λογοκρισία τῆς.

Μωρὲ πείσμα! καλὲ, οὔτε ὁ Μιστριώτης μὲ τέτοιο πείσμα δὲν ὑπερασπίζεται τὴν καθαρεύουσαν του, ποῦ ἴσως νὰ εἶχει καὶ λιγάκι δικίον, γιὰ τὸ σοῦ λείει τὰ νεῖατα μας φάγαμε, τόσον παρὰ ἔοδιασαμε γι' αὐτῆνα, πῶς λοιπὸν νὰ τὴ καταστρέψουμε μείωσῃ ἕνα τέτοιο οἰκωδῆμα; μὰ εἰσεῖ, ὁ ἀρμόδιος καὶ ὁ μακάριος, ποῦ στηρίζετε τὸ πείσμα σας τὸ ἀρᾶπικο ;;

Πάρετε τὸ σύστημα τοῦ Λαχείου τῆς Γεωργικῆς Τραπεζῆς τῆς Τουρκίας—εἶτε νὰ δεῖ καλὸ ἢ Πατριδα καὶ σεις—ἢ θέλετε μάλιστα κάμετε νὰ κερδίσει ἀντὶ 1 στοὺς 4 νὰ κερδίσει 1 στοὺς 2, βγάλτε 1,000,000 ἀριθμοὺς πρὸς 20 φράγκα τὸ γραμματίον, ἀναλόγως τὸ 1)2, 1)4, 1)8, καὶ ἂν σὰς μείνει 1 ἀριθμὸς ἀπουλητός νὰ μὲ φτύσετε ἄλλιως μάθετε τὸ ἀπὸ μένα τὸν ἐλάχιστον πῶς τὸ Λαχεῖο τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στόλου θὰ νευαγήσει, θὰ νευαγήσῃ ἀσφαλῶς, ὄχι μόνον αὐτὰ τὰ μέτρα νὰ λάβετε, μ' ἀκόμα κι ἂν φέρετε νομοάνταδες, καὶ πλουτίσετε τὸν περίφημο Νόμο σας, μ' ἕνα ἀρθρὸ πῶς ἀτιμωρεῖται μὲ ἰσοδύνα δασμὰ ὅστις κατὰ φαντασίαν τολμήσῃ νὰ συγκρίνῃ τὰ ἐθνικὰ λαχεῖα πρὸς τὰ ξένα, ἢ ἀπλῶς διαλογισθῇ τὰ ἀζήτητα κέρδη, ἢ τὸ σύστημα ξένων λαχείων καὶ τότε, λέγω, νὰ εἴστε βέβαιοι δεῖ ἐξ αἰτίας σας τὸ Λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων θὰ νευαγήσῃ ἀσφαλῶς, μολονότι ἐμεῖς δὲ θὰ πάψουμε νὰ τὸ ὑποστηρίζουμε, γιὰ τὴ, ξαναλέω, τὸ αἶσθημα ἐμεῖς τὸ ἔχουμε περισσότερο ἀπ' ὅσο φαντάζεστε, μὰ ἄλλο αἶσθημα καὶ ἄλλο Λαχεῖο τυχερὸ. ΤΟΥΡΚΟΜΕΡΙΤΗΣ